

Предъ общинското управление се излежаваше върху скамейката пждарътъ, прегърналъ пушката си като хурка. Единъ крѣсливъ женски гласъ го стресна и той се изправи седешкомъ върху скамейката.

— Тукъ ли е Коно?

— Коно ли? А че той е въ комисия по кѣра, отвърна досѣтливиятъ пждаръ.

— Ще му дамъ азъ една комисия, сърдито забѣбра Коновица. Хемъ му рекохъ отзаранъ, като отивахме да докопаемъ царевицата, да обиколи изъ кжщи да не стане пакостъ. Не се е и вестявалъ. А едно отъ прасенцата щукнало.

— Прасе ли? очудено запита пждарътъ.

— Три бѣха останали, и едно, това съ черничкото на челото, го нѣма никакво изъ кжщи, поясни Коновица.

— Брей, та азъ виждахъ такова прасе тамъ долу при извора, рече пждарътъ.

Коновица не дочака да ѝ се говори повече и хукна изъ улицата, като бѣбрѣше заканително. Пждарътъ помисли, усмихна се дяволито на себе си и бързо отиде въ крѣчмата на Дило, но, понеже тя бѣше затворена, прескочи презъ плета и се яви при черницата, подъ чиято сѣнка още въ сънно блаженство почиваха началствата му.

— Коно! Коно!... тихо го викаше пждарътъ и го дръпна за ржката.

Коно се извърна и вдигна изненаданъ.

— Жена ти идва, зашушна му пждарътъ. Изгубило се прасето ви — това съ черничкото на челото.

Коно се опули стреснатъ. — Значи нашето прасе сме изяли. Слушай, Вуте, рече помощникътъ,